

Hồi 275

Đả thiết sấn nhiệt

“R

ốt cuộc là có chuyện gì giữa ngươi và tiểu Khuê? Đừng giấu ta”.

Thác Bạt Nghi gượng cười lắc đầu: “Chuyện này ngươi chớ quẩn, không ích gì đâu. Con người đều thay đổi, tiểu Khuê đã không còn là tiểu Khuê ngươi vẫn biết”.

Yến Phi trầm ngâm một lát, đoạn hỏi: “Người rời khỏi lâu khi ta tới là ai vậy? Ta chưa bao giờ gặp gã”.

Thác Bạt Nghi chăm chú nhìn chàng: “Gã có chỗ nào khiến ngươi để ý?”.

Yến Phi nhú mày: “Trước tiên vì đó là một cao thủ, gã đủ cao minh để cảm giác được ta nhìn một cái là xuyên thấu gã. Khi gã nhìn, ta cảm ứng được trong lòng gã lo sợ, gã sợ ta. Nói thực ta chắc chắn chỉ vài chiêu có thể lấy mạng gã, dù gã giỏi đủ mọi trò cũng không thoát”.

Thác Bạt Nghi ngạc nhiên: “Hình như ngươi rất không thích gã. Người đó tên là Công Dương Tín, là người được tiểu Khuê trọng dụng đặc biệt phái đến giúp ta. Ài! Ngươi nổi giận rồi!”.

Yến Phi bình tĩnh lại nói: “Ta đau lòng. Ta vẫn hiểu tiểu Khuê vì chuyện phục quốc, vì mộng tưởng hùng bá thiên hạ của Thác Bạt tộc mà sẵn sàng hy sinh bất cứ điều gì. Từ nhỏ y đã nhìn nhận sự vật sâu sắc hơn ta, có cái nhìn rộng rãi hơn. Về mặt này ta bội phục y, nhưng khi phương diện này phát triển theo hướng cực đoan lại khiến y không còn hiểu rõ tình thế trước mắt, làm chuyện hại mình hại người. Vì vậy mà ta vừa đau lòng vừa phẫn nộ. Tiểu Khuê còn có ta trong mắt hay không?”.

Thác Bạt Nghi kinh hãi: “Thì ra ngươi đoán được tâm ý tộc chủ?”.

Yến Phi nói: “Không phải tới hôm nay ta mới có cảm giác đó. Năm đó bọn ta ở Biên Hoang Tập kẻ vai tác chiến chống lại Phù Kiền đã thấy tiểu Khuê cố kỵ Lưu Dụ. Tiểu Khuê còn đề nghị Lưu Dụ theo về với y. Ngươi nói vì sao Đồ Phụng Tam đột nhiên quay sang ủng hộ Lưu Dụ?”.

Thác Bạt Nghi nói: “Thực ra ta có thể đưa ra hàng chục lý do để Đồ Phụng Tam theo Lưu Dụ, nhưng cũng không giải thích được vì sao Đồ Phụng Tam vốn kiệt ngạo bất thuần lại

cam tâm phù trợ Lưu Dụ khi đó vẫn chỉ là một viên tiểu tướng quen không quen không thể của Bắc Phủ binh”.

Yến Phi nói: “Đạo lý rất đơn giản, vì Lưu Dụ là hy vọng duy nhất giúp Đồ Phụng Tam báo thù Hoàn Huyền, dù rằng nếu luận tình thế hiện thời thì rất ít khả năng. Nhưng dù Đồ Phụng Tam hay tiểu Khuê đều hết sức kính trọng thuật coi người của Tạ An, chuyện Tạ An chọn Lưu Dụ làm người kế thừa Tạ Huyền có ảnh hưởng không gì sánh bằng đối với tướng sĩ Bắc Phủ binh. Vì vậy chỉ cần có cơ hội, Lưu Dụ sẽ như vàng dương xuất hiện giữa trời chiếu sáng đại địa. Đồ Phụng Tam nhìn thấy điểm này, đương nhiên tiểu Khuê cũng không bỏ qua.

Vừa rồi Công Dương Tín nhìn thấy ta sinh lòng sợ hãi, là vì gã có tâm ma quỷ. Đột nhiên ta hiểu rõ tất cả, hiểu cả vì sao người tâm sự trùng trùng, nhưng lại ngại ngùng không dám nói ra”.

Thác Bạt Nghi ảo não: “Ta phải làm sao? Người biết chuyện này không hay gì cho người, chỉ tổ hại đến tình cảm huynh đệ giữa người với tộc chủ”.

Yến Phi nói dứt khoát: “Giải phóng Biên Hoang Tập rồi ta sẽ tới Thịnh Lạc giúp tiểu Khuê đánh Mộ Dung Bảo, sẽ yêu cầu tiểu Khuê làm gì cũng phải đường hoàng. Muốn gì thì phân thắng bại với Lưu Dụ trên chiến trường. Định dùng âm mưu quỷ kế giết gã ư? Nghĩ coi có qua được Yến Phi này không?”.

Đối là người khác chứ không phải Thác Bạt Nghi, cũng tuyệt không cho rằng Yến Phi nói quá lời. Từ sau khi chàng chém chết Trúc Pháp Khánh, thiên hạ không ai dám nghi ngờ bản lĩnh của chàng nữa.

Thác Bạt Nghi rầu rĩ nói: “Tộc chủ thay đổi rất nhiều, nếu người va chạm trực tiếp với y sẽ khiến quan hệ hai người tan nát, khi đó không còn ai có thể nói chuyện với y nữa”.

Yến Phi nói: “Ta hiểu y hơn hết, ta biết nói chuyện thế nào với y. Tình huynh đệ của bọn ta nếu không qua được thử thách này thì vứt đi cũng không tiếc”.

Thác Bạt Nghi nói: “Ta vẫn nghĩ rằng đó không phải là biện pháp thông minh, sẽ phá hoại sự hợp tác đối phó Mộ Dung Thùy giải cứu chủ tỳ Kỷ Thiên Thiên. Như vậy há chẳng phải vì chuyện nhỏ bỏ chuyện lớn sao?”.

Yến Phi nói: “Chuyện này ta tự sẽ có cân nhắc, đừng lo”.

Tự nhủ trong việc ứng phó Mộ Dung Thùy bản thân mình cố nhiên phải dựa vào Thác Bạt Khuê, nhưng Thác Bạt Khuê không có chàng cũng không được. Hai người chỉ có toàn lực hợp tác mới có thể người nào đạt được mục đích người đó.

Thác Bạt Nghi cười khố: “Chuyện này phải thu thập như thế nào?”.

Yến Phi nói: "Ta sẽ nhận hết mọi việc vào mình để y không thể trách tội người".

Thác Bạt Nghi về mặt đồ dẫn hỏi: "Có tác dụng sao?".

Yến Phi đáp: "Vậy thì phải xem Biên Hoang Tập quan trọng đến đâu với y, hiện giờ Thác Bạt tộc muốn tiếp tục có vị trí ở Biên Hoang Tập chỉ có cách thông qua người mới xong. Mà một ngày còn Yến Phi tiểu Khuê sẽ không động tới một sợi lông của người, hơn nữa lần này đích xác người không bán đứng tiểu Khuê, đám Công Dương Tín chỉ cần báo sự thực lên, tiểu Khuê sẽ hiểu rõ đã có chuyện gì xảy ra".

Thác Bạt Nghi nghiêng chặt răng, gật đầu: "Sự thực cũng do ta không được lựa chọn, ta sẽ xử lý đám Công Dương Tín, xua bọn chúng về, mọi chuyện còn lại không cần đếm xỉa đến".

oOo

Lưu Dụ vừa ra khỏi lều liền bị Cơ Biệt nét mặt hớn hờ chặn lại, vị hoa hoa công tử trứ danh Biên Hoang Tập kiểm Binh khí đại vương chìa ra một tập sơ đồ, nói: "Để cho một trăm cao thủ giữ được Chung lâu, cần phải có siêu cấp vũ khí trợ giúp, nếu không chưa tới một canh giờ thì cả Chung lâu cũng bị kéo sập, mười gã Yến Phi cũng không đương nổi".

Lưu Dụ hân hoan nói: "Người có sáng kiến gì hay vậy?".

Cơ Biệt cho gã coi bức đồ thứ nhất, bên trong vẽ một mũi tên hình dạng cổ quái, gần đầu mũi tên có gắn một quả cầu nhỏ, khiến Lưu Dụ liên tưởng đến Phá long tiễn siêu cấp đã đánh chìm Ẩn Long.

Cơ Biệt giải thích: "Đây là sự kết hợp hoàn mỹ giữa Hỏa thạch lựu tiễn và Độc yên cầu, chớ coi thường quả cầu nho nhỏ này, nó được chế từ vôi bột, lưu huỳnh, lang độc, tỳ sương mười ba thứ được liệu nghiền nát trộn với nhau, bên ngoài trét hỗn hợp cự chỉ, ma bì và lịch thanh, khi sử dụng chỉ cần đốt cháy ngòi dẫn hỏa, dùng cung nỏ bắn vào địch trận, độc cầu sẽ nổ tung phun ra đầy khói độc, khiến địch nhân không những nhìn không rõ, mà ai trúng độc đều ứa máu mồm máu mũi. Nếu người thấy đặc dụng ta sẽ lập tức chế tạo hàng loạt".

Lưu Dụ thầm nghĩ Cơ Biệt đích thị là một tài năng đặc biệt, chẳng trách người ta nói Biên Hoang Tập là nơi nhân tài đầy rẫy.

Gật đầu: "Về mặt vật tư có vấn đề gì không?".

Cơ Biệt đáp: "Hoàn toàn không, ta là người khai khoáng và hái thuốc lớn nhất ở Biên Hoang Tập, mọi chuyện cứ để ta lo. Ha! Vậy là Hỏa thạch độc yên tiễn quá quan rồi! Bây giờ

đến Vạn hỏa phi sa thần pháo của ta, vốn dùng vôi bột, tỳ sương và một số dược liệu trộn với rượu mạnh xao luyện thành phi sa dược, đem trộn với thuốc nổ lên vào bình sứ, chỉ cần đốt cháy ngòi nổ ở trên ném xuống, bảo đảm sẽ làm cho đối phương tấn công Chung lâu thương vong nặng nề, không kẻ nào dám bén mảng lại gần nữa”.

Lưu Dụ xem xét kỹ đồ hình cổ quái của Phi sa thần pháo, khen ngợi: “May mà người nghĩ ra thứ hỏa khí kinh người này, trong trận chiến tranh đoạt Chung lâu sẽ phát huy uy lực tối đa. Địch nhân càng đông càng có hiệu quả”.

Cơ Biệt ngạo nghễ nói: “Có hai đại pháp bảo này bảo đảm cao thủ của chúng ta tiến công Dạ Oa Tử, đoạt được Chung lâu. Giờ thì coi thiết kế ‘Thốn bộ nan’ của ta, chỉ cần cắm đầy đinh trên tấm gỗ đặt trên đường hành quân địch nhân bắt buộc phải qua là có thể khiến địch nhân tiến một bước cũng khó. Chế tạo vật này dễ dàng, nhưng lại hết sức hữu hiệu, có khả năng ngăn trở địch nhân tiến lên”.

Lưu Dụ mừng rỡ nói: “Ta đang lo làm sao khiến địch nhân không thể tấn công chính diện quân ta, có thứ bửu bối này đương nhiên là chuyện khác đi rồi”.

Cơ Biệt đang định đáp thì Yến Phi tới.

Lưu Dụ liếc nhìn vẻ mặt Yến Phi biết chàng có chuyện gấp muốn nói, vỗ vai cổ vũ Cơ Biệt: “Việc này toàn trông cậy ở ngươi, cứ vậy mà làm”.

oOo

Hai người ra tới bờ hồ, Yến Phi chưa kịp cất lời, Lưu Dụ đã hỏi: “Ngươi và Tôn Ân, Ni Huệ Huy hỗn chiến ở đó phải không?”.

Yến Phi nhả ra một khẩu khí nói: “Ngươi biết rồi đấy!”.

Lưu Dụ nhẹ cả người, đột nhiên cảm thấy rõ ràng giao tình của Yến Phi quan trọng đến thế nào đối với gã.

Nói: “Phải chăng ngươi có điều gì bí ẩn khó nói? Chuyện này khác hẳn với tác phong xưa nay của ngươi”.

Yến Phi nói: “Ta cần giao hẹn với ngươi, cũng phải giao hẹn cả với An Ngọc Tình, bởi vì chuyện liên quan đến sự hủy diệt của tam bộ”.

Đoạn mang sự tình thuật lại, chỉ giấu đi chi tiết cảm ứng thấy không gian kỳ dị thôi.

Lưu Dụ mắt tròn trừng trừng lắng nghe, thất thanh: “VẬY TIỀN MÔN KHÔNG XUẤT HIỆN Ừ?”.

Yến Phi đáp: “Chuyện xảy ra quá mau, giống như trong mộng, như thật mà không thật, như giả mà không giả, sau đó tam bội hợp nhất nổ tung, hai người bọn ta đồng thời bị thương, Ni Huệ Huy cũng vì thế mà chết”.

Lưu Dụ nói: “Nếu không do Yến Phi người chính miệng nói ra, Ngọa Phật tự lại thực sự biến thành tro bụi như thế, đánh chết ta cũng không tin trên đời có thứ dị bảo như thế. Ài! Thật buồn cười! Hồ Bân còn đem quái sự này đổ lên đầu ta, nói cái gì trời sinh tại dị là điềm cự triều sụp đổ, ta sẽ là người chấn hưng quật khởi”.

Yến Phi nói: “Việc này người phải giữ bí mật cho ta, ít nhất thì Tôn Ân sẽ không gây chuyện với người, còn người khác nghĩ sao mặc họ. Cái đó kêu là đã sai thì cho sai luôn, hoặc giả là thích ứng với hoàn cảnh. Bây giờ đến lượt ta nói chứ?”.

Lưu Dụ ngượng ngịu nói: “Yến huynh đại nhân đại lượng chớ có để bụng. Hắc! Tìm ta có chuyện gì?”.

Yến Phi đáp: “Ta muốn lập tức cùng Cao tiểu tử tới Lương Hồ một phen, không cần nói người hấn cũng biết là chuyện gì rồi! Bọn ta sẽ trở về sau mười ngày”.

Lưu Dụ nhú mày: “Tiểu tử này quả thật thiếu nhân nại, chẳng phải mọi người đã nói giải phóng Biên Hoang Tập rồi mới nói sao?”.

Yến Phi nói: “Người cần minh bạch tâm tình của tiểu tử đó bị ái tình thiêu đốt, một khắc cũng không chờ nổi”.

Lưu Dụ trầm ngâm một lúc, gật đầu: “Được! Bất quá dù kết quả thế nào người cũng phải áp tải Cao tiểu tử về trước khi bắt đầu phản công Biên Hoang Tập, bởi thành bại lần này gắn chặt với việc tranh đoạt Chung lâu, trong tình huống đó, không có Điệp Luyện Hoa của người là không được, gắng chiếu cố Cao tiểu tử, không có hấn Thiên thư của lão Trác sẽ mất hết ý vị”.

Yến Phi ngạc nhiên: “Ta đã nghĩ là người sẽ ra sức phản đối, ai ngờ lại đáp ứng sáng khoái như thế”.

Lưu Dụ cười khố: “Ta đã mất cơ hội hạnh phúc nên không muốn Cao thiếu rơi vào vết xe đổ. Làm người rốt cuộc là để làm gì? Có lúc thực sự ta không biết mình đang làm gì nữa? Biết làm thế nào đây?”.

Yến Phi cảm khái nói: “Mọi chuyện rồi sẽ qua. Đối với Vương Đạm Chân người đã tận lực vì nàng. Ta đã từng cho rằng bản thân mất hết khả năng yêu và được yêu, nhưng khi tới Vũ Bình đài rồi mọi thứ đều thay đổi. Bất luận chúng ta có biết mình đang làm gì hay không,

cũng vẫn phải tiếp tục sống. Đã như vậy thì sống thoải mái kiểu gì cũng thích hơn sống trong đau khổ thất vọng”.

Lưu Dụ ảo não nói: “Không phải ta không biết đạo lý đó, nhưng không nghĩ đến nàg thì thôi, mỗi lúc nhớ đến lòng lại đau như cắt. Ta chưa từng nghĩ mình lại yếu đuối như thế”.

Lúc này Cao Ngạn xăm xăm chạy đến. Yến Phi vỗ vai Lưu Dụ nói: “Tin ta đi! Trên đời còn có rất nhiều thứ tốt đẹp, tiếp nhận như thế nào hoàn toàn phụ thuộc vào ý mình. Khi ta trở về sẽ là những ngày huy hoàng phản công Biên Hoang Tập”.

Nói xong bước tới đón Cao Ngạn cùng đi.

oOo

Giang Văn Thanh đến bên Lưu Dụ, nhìn theo bóng dáng Yến Phi và Cao Ngạn đi xa dần, hỏi: “Vào lúc này bọn họ còn đi đâu vậy? Cao Ngạn hỏi xin ta cho đi nhờ thuyền, bộ dạng như định đi xa. Hỏi hấn đi đâu lại làm ra vẻ thần bí, thật bực mình”.

Lưu Dụ nói: “Tuy thế nàg vẫn đồng ý cho hấn đi”.

Giang Văn Thanh ngồi xuống khối đá đối diện, gật đầu: “Ta cảm thấy rất khó cự tuyệt, coi lúc hấn nói ánh mắt tràn đầy khát khao, nghĩ bất cứ ý khác gì đều làm hấn thất vọng. Chỉ không ngờ Yến Phi lại không chịu nổi hấn quấy nhiễu, lại càng không ngờ huynh cũng chịu để mọi người đi. Nếu Yến Phi không kịp về tham gia phản công Biên Hoang Tập, thực lực bên ta sẽ giảm sút rất nhiều, không khó giữ Chung lâu, nhưng cố tấn công Dạ Oa Tử, phá vỡ tầng tầng lớp lớp phòng ngự của đối phương tiến vào Chung lâu quảng trường thì mỗi bước đều phải đổi bằng xương bằng máu. Có thể tưởng tượng cao thủ tinh nhuệ của địch đều tập trung phòng thủ Chung lâu, không có thanh kiếm của Yến Phi, chỉ cần bị địch ngăn trở bên ngoài Chung lâu trong một khắc, người của ta đoạt lầu chuông sẽ bị chúng nghiền nát như bùn”.

Lưu Dụ cười nói: “Thì ra đại tiểu thư muốn ta làm người xấu phụ trách kèm chế Cao Ngạn”.

Giang Văn Thanh giận dữ nói: “Huỳnh à! Ai biểu huynh là chủ soái. Có lúc thật không biết huynh nghĩ gì nữa. Theo Cao Ngạn điên rồ một lần còn chưa đủ, lại còn tiếp tục điên theo hấn nữa”.

Lưu Dụ bật cười: “Nàng đoán được Cao Ngạn tới đó rồi ư?”.

Giang Văn Thanh tức tối: “Không đoán được có họa là kẻ ngốc”.

Lưu Dụ cảm thấy tâm tình khoan khoái, hiện tại tuy Giang Văn Thanh vẫn giả trang thành Biên Hoang công tử, nhưng gã lại không thể nhìn ra nét nam nhi nào ở nàng, ngược lại còn phát giác ở nàng một cốt cách hào hùng và xinh tươi, cảm giác nữ tính thủy mị bên trong kết hợp với bề ngoài nam nhi tạo nên vẻ lôi cuốn khó hình dung.

Yến Phi nói đúng, mình đã tận lực vì Vương Đạm Chân, đau thương cũng đã thấu tâm, có nên tìm kiếm những thứ đẹp để khác bên ngoài hay không?

Ài! Nghĩ thì có thể nghĩ thế, thực tình uất kết trong lòng khó giải, không nguyện ý nghĩ đến cái khác.

Giang Văn Thanh hỏi: “Huỳnh đang nghĩ gì vậy?”.

Lưu Dụ hàm hồ đáp: “Ta nhớ lại lúc còn nhỏ khi muốn làm chuyện gì đều bất kể mọi sự, giống như Cao thiếu bấy giờ”.

Giang Văn Thanh hớn hờ nói: “Chưa có dịp hỏi, huỳnh là người ở đâu?”.

Lưu Dụ không ngờ lại gọi ra câu hỏi này, đành thật thà đáp: “Nếu nói về quê tổ thì ta là người Bành Thành, đến thời cao tổ phụ chuyển đến Kinh Môn. Nàng biết không? Lưu Dụ sau này đã thay đổi, khi còn bé mọi người đều coi ta là ‘kỵ nô’. Ài! Kỵ nô là kẻ nô lệ ăn nhờ ở đậu”.

Giang Văn Thanh lộ sắc mặt đồng tình, khẽ nói: “Khi còn nhỏ nhất định huỳnh rất cực khổ, nếu không làm sao lại có cái tên như vậy?”. (Chữ “Dụ” trong tên Lưu Dụ có nghĩa là dư dụ, đầy đủ).

Lưu Dụ thở dài: “Ta ra đời chưa lâu thì mẹ chết, cha không đủ sức nuôi ta, đành phải nhờ một bà cô nuôi nấng. Từ nhỏ ta không có cơ hội đọc sách thánh hiền, mọi thứ đều học lỏm từ chỗ nọ chỗ kia, chỉ biết được sơ sơ mấy chữ”.

Giang Văn Thanh hân hoan nói: “Huỳnh thật có chí học hỏi a!”.

Lưu Dụ trong lòng dâng lên một tình cảm khó hiểu, từ lúc gia nhập Bắc Phủ binh, gã tuyệt không đề cập đến chuyện quá khứ, bởi nói ra chẳng vinh quang chút nào.

Nói: “Ta không biết đó có phải là có chí học hỏi hay không, bất quá ta thích nhất là quan sát và phát hiện sự vật xung quanh, một cành cây bụi cỏ cũng không bỏ qua. Nhớ lần đầu tiên ta lên núi chặt củi tự mình chém phải tay, hoàn toàn nhờ vào tìm được một loại cỏ thuốc rịt vào vết thương, về sau dân quanh đấy mỗi khi có người bị thương đều bắt chước dùng loại cỏ này chữa trị, từ đấy dân trong làng đều gọi loài cỏ đó là Lưu kỵ nô thảo”.

Giang Văn Thanh nói: "Thì ra từ bé huynh đã có bản lĩnh đó rồi".

Lưu Dụ gượng cười: "Đó là chuyện về vang duy nhất ta có thể cho người khác biết về thời trẻ. Ngoài ra chỉ còn nhớ chuyện chặt củi và bắt cá, hoặc dệt chiếu mang bán ở thị tập. Nói về bản lĩnh kiếm tiền kiểu gì ta cũng không so được với Cao Ngạn".

Giang Văn Thanh hết sức thích thú hỏi: "Về sau huynh gia nhập Bắc Phủ binh như thế nào?".

Lưu Dụ lộ vẻ khổ sở, đáp: "Đến giờ ta vẫn không biết tham gia Bắc Phủ binh là tốt hay xấu, cũng không biết có phải đó là nhân họa đắc phúc hay không. Hồi đầu ta không hề có ý tòng quân, bởi một khi đã làm lính thì rất khó xuất ngũ, trừ phi đào ngũ".

Giang Văn Thanh giọng hiểu biết: "Trong thời đại này, đích xác không nhiều người tòng quân có kết quả tốt. Vậy huynh đầu quân như thế nào?".

Lưu Dụ hạ thấp giọng nói: "Lý do tòng quân của ta ngay cả Yến Phi cũng không biết, hắn cũng nghĩ rằng ta là kẻ có chí lớn. Ài! Nói ra thật hổ thẹn, nàng có thể đừng cho người khác biết không?".

Giang Văn Thanh hoan hỉ cổ vũ: "Nói đi! Văn Thanh biết giữ bí mật, sẽ không nói ra những lời gây ảnh hưởng đến uy vọng của Lưu soái đầu".

Lưu Dụ nói: "Ta bị bắt buộc. Ài! Khi đó cuộc sống cực khổ buồn bã, khi nhàn rỗi ta chỉ ham thích đánh bạc, ngờ đâu một lần thất thủ, thua vào tay tam công tử của nhà đại gia họ Điều, không cách gì trả nợ liền bị hắn bắt trói dùng roi đánh, cho kỳ hạn phải trả nợ, đến bước đường cùng chỉ còn cách làm lính. Chỉ nghĩ khi làm lính Điều gia không dám tới đòi nợ nữa. Ha!".

Giang Văn Thanh nghe chuyện ngẩn người.

Lưu Dụ nói: "Nàng bảo chuyện xấu xa như thế ta có dám cho Yến Phi biết không?".

- o O o -